

Jakub Konečný

„Mé srdce už téměř deset let bije pro Mládež Českého červeného kříže“

Již na základní škole jsem se účastnil soutěží hlídek mladých zdravotníků, které pořádal Český červený kříž v Hodoníně. Po nástupu na osmileté gymnázium v roce 1998 jsem v soutěžích první pomoci pokračoval, kromě toho jsem se, společně s ostatními, účastnil nejrůznějších školení a kurzů první pomoci. O Mládeži Českého červeného kříže (M-ČČK) jsem se poprvé dozvěděl někdy v roce 2001, když jsme, společně s kamarádkami, hledali možnost zapojení se do činnosti Červeného kříže a také způsob, jak pokračovat v aktivitách spojených s výukou a poskytováním první pomoci.

Po dlouhé úvaze jsme se rozhodli založit si v Hodoníně oblastní skupinu Mládeže Českého červeného kříže. To se skutečně podařilo a od toho roku jsem se už nejen sám nadále vzdělával v poskytování první pomoci, ale také ji na různých akcích předváděl a školil. Kromě toho jsem se podílel na vedení zdravotnického kroužku. Naším cílem bylo předat své znalosti, dovednosti a zkušenosti mladším nadšencům. Hádám, že jsme byli úspěšní, když „naše děti“, jak jsme jim s náležitou pýchou říkali, v roce 2006 zvítězily v národním kole soutěže hlídek mladých zdravotníků II. stupně. A tak se stalo, že žáci předběhli své učitele, a protože nejen já, ale i ostatní ze zakládajících členů v tomto roce úspěšně odmaturovali a byli přijati ke studiu na nejrůznějších vysokých školách, vedení kroužku přešlo právě k „naším dětem“, které už dávno dětmi nejsou.

V naší skupině jsem se podílel na nejrůznějších aktivitách a projektech, několikrát se účastnil veřejných sbírek „Liga boje proti rakovině“ a „Mezinárodní den boje proti AIDS“. Spolu s dalšími jezdil po základních školách v celém okrese a učil žáky základy poskytování první pomoci. To vše nejen jako řadový člen, ale později také jako místopředseda, předseda nebo pokladník skupiny.

V roce 2004 jsem spolu s tehdejší předsedkyní zastupoval naši oblastní skupinu na nejvyšším zasedání Mládeže Českého červeného kříže, Radě Mládeže republiky. A tam jsem také využil možnosti a kandidoval do Dozorčí rady organizace. Toho roku jsem byl zvolen poprvé a pak pravidelně až do roku 2008, kdy jsem dokonce vykonával funkci předsedy tohoto nejvyššího kontrolního orgánu M-ČČK.

Rok 2009 byl pro mé členství v naší organizaci zlomový. Delegáti Rady Mládeže republiky mě zvolili prezidentem celé organizace. Totéž se opakovalo i v roce následujícím, a to bez ohledu na fakt, že jsem na volbě nemohl být zasedání přítomen kvůli svému studijnímu pobytu v zahraničí. Díky funkci jsem také více pronikl do činnosti celého Českého červeného kříže, kde mě zaujal projekt Bezplatného dárcovství krve. A jako jeho propagátor jsem se sám rozhodl krev darovat. V současné době mám za sebou sedm bezplatných odběrů krve a krevní plazmy a chystám se na další.

Na Mládeži Českého červeného kříže se mi líbí to, že poskytuje mladým lidem obrovský prostor k seberealizaci. Já sám jsem toho důkazem – stačí jen trošku chtít a nebát se. To je celé tajemství. A i když to všechno stojí čas, energii a s funkcí, kterou právě vykonávám je spojená odpovědnost za organizaci a všechny její členy a bez ohledu na to, že mé působení v Mládeži Českého červeného kříže je od samého počátku na bázi dobrovolnictví, nemůžu říct, že bych svého rozhodnutí kdy litoval. Právě naopak jsem M-ČČK vděčný za spoustu nových zkušeností, přátel, za všechny šance, které mi postupně byly nabízeny. I přesto, že má funkce s sebou, zcela přirozeně, přináší i celou řadu nepříjemností a problémů, ten pocit z dobře vykonané práce, z každého úspěchu organizace je k nezaplacení.

Už devět let bije mé srdce pro Mládež Českého červeného kříže a já pevně věřím, že ještě dalších několik let, dokud budu splňovat podmínky členství, pro ni bít bude.

Kubu Konečného jsem blíže poznala v době, kdy již byl ve funkci prezidenta Mládeže ČČK. Čest s ním spolupracovat a podílet se na vedení organizace jsem měla v roce 2010, kdy jsem se stala členkou Prezídia Mládeže ČČK. Kuba je člověk, který svou funkci opravdu dělá s nejvyšším možným nasazením, a to i přesto, že z toho je opravdu „jen ten dobrý pocit“. Zároveň však na sebe bere zodpovědnost za posledního člena Mládeže ČČK, tzn. že do toho dává veškerou energii, čas a elán. Jsem ráda, že jsem ho poznala a můžu právě s ním spolupracovat na nejvyšších postech organizace, protože vidím, že je to poctivý a férový člověk. Kolikrát až i nemyslí na své potřeby a pracuje, když by měl spíše odpočívat. Což se mu stále snažíme připomínat :-). Zároveň je to dobrý kamarád, který vás vyslechne a pomůže. V tomto textu jsem stejně nenapsala vše, co bych o Kubovi chtěla říci, ale doufám, že jsem vystihla to nejdůležitější – že je dobrovolník celým svým srdcem.

Ing. Lenka Zuská
členka Prezídia Mládeže ČČK
OSM Praha 9

S Kubou spolupracuji již 2 roky a to od doby, kdy byl zvolen na Radě Mládeže republiky prezidentem Mládeže ČČK. Po uplynutí této doby, mohu jen s radostí konstatovat, že to byla opravdu dobrá volba. Myslím si, že je to hlavně on, který se snaží této organizaci přispívat k jejímu rozkvětu a nejen to. Snaží se využívat nabídek, které mohou naší organizaci pomoci, má mnoho zkušeností a nápadů, které uskutečňuje. Ví, že tuto práci dělá s opravdu velkým nasazením, a to často i nad rámec svých povinností - myslím si, že se nejspíše řídí heslem: "Co nejvíce pro Mládež" a to musím podotknout, bez nároku na odměnu. Měla jsem tu možnost s ním spolupracovat při přípravě Akreditace pro kurz hlavní vedoucích dětských táborů a jeho pomoc v tomto případě je pro mne nevyčísitelná penězi. Proto bych mu chtěla touto cestou říci, že mu ze srdce děkuji a moc bych si přála, aby naše organizace měla ještě více tak úžasných, osobitých a pracovitých nadšenců a dobrovolníků jako je Kuba.

Jitka Špuláková
Hlavní koordinátorka projektu Děti
OSM Jindřichův Hradec

Kubu jsem blíže poznala v předloňském roce na Motivačním víkendu, kde jsem já a místopředsdkyně Jitka Pokorná, musely řešit problém týkající se nezdařeného letního tábora. Už tehdy nás překvapilo, že přes všechny povinnosti, co musel zvládnout, si našel čas i ve dvě ráno, aby nám pomohl řešit pro nás neřešitelný problém. Tehdy jsme si mohly za spoustu věcí samy a místo kritiky jsme se dočkaly podpory a pomoci. Nebýt Kubu, tak nevím, jak bychom celou situaci vůbec zvládly.

Myslím si, že Kuba je výborný prezident. V hlavě má snad celý Organizační řád a vůbec všechna pravidla týkající se chodu organizace, neustále komunikuje se svými členy a my víme, že se na něj můžeme s čímkoliv obrátit. Má schopnost svým projevem zaujmout a motivovat lidi k činnosti. Působí jako autorita a zároveň přátelsky a proto se s ním tak dobře pracuje.

Bětko Trčková
předsdkyně Oblastní skupiny Mládeže Trutnov do roku 2010

Jakub Konečný se o Mládež českého červeného kříže zajímal už od dětství, což dokládá fakt, že se po roce 2000 spolupodílel na založení Základní skupiny M-ČČK v Hodoníně. Od té doby svědomitě zastával v naší ZS a později i Oblastní skupině Mládeže, funkce, které nikdo dělat nechtěl, ale bylo jich zapotřebí pro další fungování skupiny. Jeho zásluhy jsou neoddiskutovatelné. Obzvláště v začátcích, kdy se programová náplň a aktivity naší skupiny formovaly, byl podnětným hnacím motorem. Je mnoho aktivit, které naše skupina po mnoho let vykonávala, ale nikdy by je dělat nezačala, nebýt prvotního impulsu od Jakuba. Jeho touha pomáhat tam, kde je to nutné, i když pro většinu lidí neatraktivní, ho vedla i do funkce v Dozorčí radě M-ČČK, kde pracoval se stejným zápalem jako na oblasti. Přitom členové naší skupiny ani nepocítili, že má další, velmi důležitou práci. Všechno dělal na 100%. Ani po zvolení prezidentem M-ČČK jeho zájem neklesl a stále pomáhal, kde to šlo, jak na oblastní, tak na republikové úrovni. Vykonal mnoho. Z pohledu člověka, který ho zná, musím říct, že za ta léta působení v M-ČČK jí obětoval mnoho úsilí, času i energie a za to mu patří velký dík.

Michaela Miklíková

dlouholetá kamarádka, spoluzakládající členka skupiny Mládeže ČČK v Hodoníně